

Místo činu:

Křivoklát

Stopy ve sněhu

Egon Trnka

MYSTERY PRESS

**Místo činu:
Křivoklát**

Knihy Egona Trnky
v nakladatelství Mystery Press

Místo činu

Stín smrti

Krajina vlků

Stříbrná dýka

Stopy ve sněhu

Připravujeme

Popel k popelu

Stopy ve sněhu

Egon Trnka

Mystery Press

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené
a za jejich jednání autor neodpovídá.
Právě tak i místa, kde se děj odehrává,
a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen
stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí
být kopírována, zálohována ani šířena
v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Egon Trnka, 2026

Cover Illustration © Sarah Kirby, 2026

Book Design © Veronika Kopečková, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-091-1 (pdf)

Prolog

Křivoklátské lesy, 2. polovina 17. století

Jan Kryštof Rayman seděl na pařezu a čekal. V rukou svíral pažbu ručnice a přemýšlel.

Na obloze zářil bledý měsíc v úplňku a jeho stříbrné světlo se odráželo na hladině široké tůně. Jako kdyby magistr Kelley vлил do vody své čarovné tinktury a teď stačilo poklad jen sesbírat.

Ale vždycky to skončilo jen kruhy ve vodě, které se ztrácely ve tmě.

V dálce zahoukala sova, jinak vládlo ticho.

I teď v noci panovalo teplo, letní žár dokázal les prohřát.

Nebylo to tak dávno, co i v největším parnu Rayman klepal kosu v rakovnickém žaláři, kam jej zavřeli za to, že plnil svou povinnost.

Ten zajebaný pytlák na něj mířil svou puškou. Kdyby nezastřelil on jeho, ležel by sám s kulkou v těle.

Teprve přímluva od samotného císaře Leopolda, na žádost jeho pána, ho dostala ven.

Sláva císaři!

A myslel to upřímně.

Teď díky tomu zase seděl v noci uprostřed lesů a přemýšlel, co se stane, kdyby k podobné situaci došlo znovu.

Když pytlák přijde, co bude dělat? Bude střílet? Dá se zase všanc biřicům?

Sám netušil, co bude.

V tichu se ozvalo křupnutí větvičky.

Možná se odpověď dozví dřív, než čekal.

Z lískového křoví se vynořila laň.

Chvilí zůstala stát bez hnutí, pak pomalu došla k tůni a sklonila hlavu. Pila.

Rayman by se taky napil. Ale pálenky.

Na kuráž.

Počítal každý nádech a výdech.

A pak, když se dostal k číslu třináct, nocí zahřměl výstřel.

Všiml si, odkud přišel záblesk.

A zatímco se laň s bolestivým rykem hroutila k zemi, Rayman už byl na nohou a utíkal k místu, kde se skrýval pytlák.

Z druhé strany přibíhal další hajný.

Třetí, kterého sem převeleli až z dalekých Broum, byl kdoví kde.

Pytlák se zvedl a trvalo drahocenné chvíle, než si uvědomil, co se děje, a dal se na útěk.

„Vari!“ zařval.

„Stůj!“ vykřikl Rayman.

Nocí třeskl další výstřel.

Co se to děje? Jenže nebyl čas přemýšlet. Musel chytit pytláka.

Věděl, že tentokrát střílet nemusí. Chlap nestihl nabít. Může mít tesák nebo nůž, ale to nebylo nic, s čím by si neporadil. Přeskočil kládu a utíkal lesem dál.

Spadané listí mu podkluzovalo pod nohama. Kamení se drolilo.

Výdech, nádech. Svaly bolí.

Hnal se lesem, šlahouny hloží ho šlehaly do nohou, bodláky se zachytávaly za nohavice, ale ničeho z toho nedbal. Blížil se k muži, kterému docházel dech.

Vedle Raymana utíkal druhý z hajných.

Posledních několik kroků a Rayman po chlapíkovi skočil. Dopadl mu na záda a srazil jej k zemi.

Dostal ránu pěstí, ale na tom nezáleželo.

Druhý hajný chytil pytláka za nohy.

Rayman se napřáhl a udeřil. Několikrát za sebou, dokud se chlap nepřestal bránit.

Jeho puška ležela opodál, nůž zpoza opasku mu Rayman okamžitě vytáhl a odhodil stranou. Teprve pak ho otočil obličejem k sobě. A usmál se.

„Ale, ale, ale!“

„Do psí máteře, oni tě už pustili, Raymane?“ zaskuhral pytlák a vyplivl vylomený zub.

„Pustili, Pergnikle, pustili.“

Znali se dlouho – i když ne dobrovolně. Nejobávanější pytlák z okolí musel mít nejspíš z Raymanova zatčení nebyvale škodolibou radost. A o to větší zklamání zažil teď, když ho lovčí drtil kolenem na hrudi a tiskl k zemi.

„Svině zasraná.“

„Ale no tak, teď už ti nic nepomůže.“

„Kudrnóóó!“

Takže měl kumpána. Teď zbývala jen otázka, jestli onen výstřel vyšel z Kudrnovy zbraně, nebo ze zbraně fořtknechta.

„Spoutej ho,“ přikázal Rayman. „Pořádně. Když jsem ho chytil posledně, tak se vyvlékl a zmizel.“

„KŮŮŮŮŮDRRRRNÓÓÓ!“

Ale Kudrna neodpovídal. Ozval se hajný z Broum.

„Jsem v průšvih, pane Kryštofe.“

„To vyřešíme potom. Teď dostaneme tohohle lumpa do šatlavy. Na Křivoklát s ním.“

Rayman si oddechl. Konečně byl Pergnikl v jeho moci. Kolovaly o něm hotové legendy. Prý se dokázal stát tmou. Dokázal zmizet s větrem. Měl prsten neviditelnosti. Vysmíval se panstvu tak dlouho, že někteří z úředníků měli pocit, že jde jen o mýtus.

Pergnikl řval celou dobu. Volal o pomoc, svolával všechny d'ábly, v marné naději, že ho uslyší další z pytláků a pomůže mu na svobodu.

Řval i v podhradí, takže z chalup vyšli lidi a sledovali, jak ho odvádí k bráně. Mračili se – protože chudí lidé vždy raději stranili pytlákům než pánům. Pytlák se totiž o maso občas podělil, pán nikdy.

Když ho zavřeli do šatlavy, skoro jim unikl. Než stihli zavřít dveře, tak je rozkopl a dal se na útěk. Srazili ho až po pár krocích. Do vězení ho raději zavřeli omráčeného. Pak ať si řve, jak umí.

Forťknecht z Broum seděl na zemi u paty věže. „Zastřelil jsem ho... musel jsem.“

„Ať se stane, co se stane, budeme držet při sobě. Taký jsem seděl. Pustili mne.“

„Ale mám mimino. Kdo ho bude živit, když budu za mřížemi?“

„Postarám se.“

„Díky, pane Kryštofe.“

Zbývaly poslední dvě věci. Nahlásit úspěšný zátah vrchnosti a rozdělit si poklady, které měl Pergnikl ve vaku.

Zbraně, kule a prach si vzal Rayman. Mince dali chudákovi z Broum – pokud jej zavřou do šatlavy, ať má aspoň něco, co může dát rodině, než se věc vyřeší.

Třetí si vzal malý stříbrný křížek.

Ale ještě tu byla kniha.

„Tu dáme pánovi. Bude mít radost, že má něco do knihovny.“

Čert ví, kde to Kudrna našel. Jak kniha, tak křížek vypadaly dost staře. Možná nějaký pozůstatek po dávných vojnách, které Rayman znal už jenom z vyprávění.

Ale což, když knihou pána obměkčí, třeba bude shovívavější k osudu hajného z Broum. Třeba.

Samozřejmě nebyl. Jan Kryštof Rayman se toho dne nikoliv poprvé, a ani ne naposled, zamyslel, jestli by se neměl spíš pytlákem stát, než je lovit. Nebo počkat, až pan Arnošt Josef zemře a na jeho místo nastoupí někdo méně lakomý...

Křivoklát teď

Motoráček se kodrcal po jednokolejné trati a v zatáčkách hekal, vrzal a škubal sebou jako epileptik při nekvalitním sexu.

Jako kdybych se vracel v čase. Měl jsem rád to drncání a cukání, jak vlak hrkal do zatáček, skřípění kol a vůni téru z kolejí. Miloval jsem výhledy do krajiny, kdy se příroda někdy skoro dotýkala oken, bavil mne pohled do soukromí na zahradách bývalých drážních domků. Moderní tratě mě o tohle všechno připravily, ale tady dávaly lišky dobrou noc, a tak se nikdo nestaral o evropské standardy, bezpečnost a kdoví co ještě.

Když jsem v Berouně přeseďal z moderního a vyhřátého Ešusu do starého motoráčku, jako bych se ocitl o dva-
cet nebo třicet let nazpátek. S každým dalším kilometrem jsem se vzdaloval nejenom od civilizace, ale i od všech problémů, které přinášela. Sice jsem přišel o všudypřítomnou wi-finu i dýňové latěčko, ale já stejně neměl chytrý telefon a radši jsem pil poctivého turka.

V pustině jsem měl naději, že bude líp.

Pokud to neposeru.

Jenže za poslední roky jsem toho posral víc než dost, takže nebyla naděje, že by to tentokrát dopadlo jinak.

Husté lesy s jemným popraškem sněhu zmizely a vjeli jsme do vsi. Skřípění brzd, cuknutí. Moje zastávka.

Vzal jsem plátěný batoh, který pamatoval snad ještě pravěk, a vystoupil. Z posledního schodu jsem musel seskočit na nízké nástupiště – sem bezbariérovost ještě nedorazila.

Malá zastávka, opuštěná a prázdná. Ostatně celou cestu jsem nenarazil na živého železničáře – nutná daň ve jménu úspor a modernizace. Kdoví, co ajzboňáci poslední roky dělali. Možná prodávali ta dýňová latěčka...

Na mnoha místech, která motoráček minul, tak drážní budovy spořádaně chátraly a už jen naznačovaly romantiku dávných časů. Ale tady ta romantika dostala rovnou na prdel. Zastávka připomínala architekturou spíš horskou chatu než tradiční železniční domeček a vůbec nepasovala do zdejšího kraje.

Devadesátkové šílenství podnikatelského baroka.

Moderní elektronické cedule ostře kontrastovaly se starými nápisy „vchod“ a „čekárna“, které snad pamatovaly ještě c. a k. železnici. Jako kdyby jel architekt na koksu, a když profetoval půlku rozpočtu, zalátal chybějící kusy zbytky z předchozí stavby.

Hodiny ukazovaly něco před třetí, ale obloha se mračila a s temnými mraky vládlo šero jako pozdě večer. Foukal studený vítr – dost chladný na to, aby mě dokázal otrávit, a dost teplý na to, aby zhatil veškeré naděje na pořádnou bílou zimu. Prostě něco mezi, tak akorát k nasrání.

Na jedné z laviček se skvěl nápis: „Nikomu ani muk. Mukovi ani gram.“ Pochyboval jsem, že dnešní děti budou vědět, kdo to ten Muk byl. Tenhle nápis tu musel přečkat roky a za chvíli se stane kulturním dědictvím.

Vyrazil jsem do kopce, k hradu. A na malou chvilku jsem se dokonce začal i těšit. Protože tenhle hrad stál opravdu za to.

Byl obrovský.

Nádherný.

Romantický.

A plný příběhů a dějin. Tohle místo nedýchalo historií – tohle místo byla historie sama.

Křivoklát. Jeden z nejstarších hradů u nás. První zmínky pocházely z počátku 12. století. Pobývali zde Přemyslovci, Lucemburci i Jagellonci. Karel IV. určil Křivoklát jako jeden z nezcizitelných královských hradů. Habsburské zde drželi řadu prominentních vězňů.

Teď budu jedním dobrovolným vězněm i já.

Byl jsem tu kdysi jako dítě a pak jednou jako puberták. Dvakrát nebo třikrát během studií, když jsem se přijel podívat za spolužáky, kteří tu během léta dělali průvodce.

Nejhezčí vzpomínka ale byla jen pár let stará, když jsem vzal jednou o víkendu na výlet Anežku. Ještě v časech, kdy jsme byli rodina, já cool otec a ona hodná dcera. Viděla hrad v nějaké pohádce a chtěla být jako ta princezna. Jela v růžových šatičkách s bílou krajkovou vlečkou, kterou si potají vyrobila ze záclony.

Já jí z papíru vytvořil korunku a byli jsme šťastní. Než nám bejvalka oběma strašně vynadala za ty záclony. Sice ležely už roky ve skříni a nehrozilo, že by je někdy

pověsila, ale to jí nezabránilo v tom, aby pověšením vyhrožovala mně.

A pak až teď. V duchu jsem se usmíval nad hezkou vzpomínkou, kterou odvál čas stejně jako normalizační silvestrovské estrády. Anežka už skoro dospěla, já byl rozvedený a poslední roky jsme se nevidali.

Psala mi jen tehdy, když potřebovala větší kapesné. A i to, podle všeho, ji stálo dost přemáhání.

Třeba by se mohla přijet podívat za mnou?

Třeba by pohádkové kouzlo zapůsobilo a její nepřátelství a vzdor by se nepatrně obrousily?

Kéž by.

Když jsem zvedl oči, nade mnou se tyčily mohutné hradby a samozřejmě velká věž, hlavní dominanta celého hradu.

Zdalo se mi to, nebo skutečně skrz mraky na vteřinu problesklo bledé slunce a ozářilo bílé zdivo?

Možná se opravdu blýskalo na lepší časy.

Šlapal jsem po cestě z kočičích hlav a nohy mi podkluzovaly v břečce, co tu byla místo sněhu. Za celou dobu projelo jen jedno škytající auto. Z komínů ve vsi stoupal dým.

Miloval jsem tuhle vesnickou vůni, která přiváděla ekology k infarktům. Ta vůně znamenala svobodu, nezávislost, evokovala mi bohatství. Na vesnici se totiž bydlí ve svém, dům obklopuje vlastní zahrada.

Vlastní malé království.

Ať už na vsích vládne bída jakákoliv, majitelé mohou prohlásit: „Můj dům, můj hrad.“ Věta, kterou jsem nikdy pronést nemohl. Celý život jsem žil jenom v podnájmech.

Poslední naděje na vlastní bydlení se rozplynula celkem nedávno a já stál najednou před krutou pravdou, že už nikdy, nikdy, nikdy nebudu mít žádné *doma*, nikdy nebudu mít jistotu, že se mám kam vrátit.

Nejistota nejlevnějších nájmu se s každým rokem blížila k důchodu mnohem víc blížila průseru. Každé nové probuzení mi kladlo před nos otázku, jestli večer budu usínat ve stejné posteli.

I tentokrát jsem mířil do podnájmu.

Ale na rozdíl od špinavých krcálek a ubytoven, kde jsem strávil poslední rok, jsem měl bydlet na hradě.

Lhal bych, kdybych si nepřiznal, že vidina malého služebního bytu přímo na Křivoklátě byla jednou z hlavních motivací, proč jsem na tu práci nakonec kývnul.

Konečně jsem stanul před bránou. V tajícím špinavém sněhu byla vyšlapaná cestička, kolem prošlo pár lidí. Křivoklát pořádá, na rozdíl od jiných hradů, i zimní prohlídky.

Všechno má svou vadu na kráse a já si budu muset zvyknout na to, že se davům turistů jen tak nevyhnu.

Slečna u pokladny se na mě mile usmála, a jakmile zjistila, kdo jsem, zatáhla mě do kanceláře hned za pokladnami. Její úsměv byl upřímný a nabídla mi fakt dobrý kafe. „Máme tu nový kávovar. Kastelán se pochlapil. Budete koukat.“

„Máte pravdu,“ uznal jsem po prvním loku. „Fakt se vám povedlo.“

„Mně ne, tomu stroji.“

„Ale i stroj musí ovládat šikovné ruce.“

Ta falešná a hraná lichotka ji potěšila a znovu se na mě zářivě usmála, jako kdybych byl to nejlepší, co ji ten den potkalo. Chudák holka.

Tohle milé přivítání mi zvedlo náladu. Opravdu jsem začínal mít pocit, že všechny ty průsery a minulost zůstanou za mnou.

Alespoň jsem si to myslel, než jsem potkal magistru Vokáčovou, vedoucí novověkého archivu z Národního muzea.

Přišla asi po deseti minutách, co jsem seděl v křesle a díval se na vybledlé fotografie hradu ze začátku století. Křivoklát se postupně proměňoval: dílem to způsobily četné požáry a následné opravy, dílem velká rekonstrukce po roce 1880, která hradu vtiskla jeho dnešní podobu.

Vokáčová se tvářila tak otráveně, že jsem ani na vteřinu nezapochyboval o jejích vřelých citech.

Poslední lok toho dobrého kafe z jejího úsměvu zkysl tak, že i nakládačky by mohly závidět.

„Vím, co jste zač,“ řekla místo pozdravu.

A já věděl, co tím myslí.

Měl jsem kdysi hezkou kariéru. Ne že bych byl mezi historiky hvězda, ale měl jsem stálé místo, prima kancelář, několik indexovaných publikací a dobré jméno. Během jednoho roku se ale můj domeček z karet rozpadl. Když jsem zachránil jednu studentku před průšvihem a jejímu nenechavému spolužákovi vrazil jednu výchovnou, ani jsem si nestihl sbalit věci, jak rychle jsem letěl. Vzápětí jsem přišel o ženu i byt, skončil jsem na dlažbě a nakonec u kamaráda ve firmě, co renovuje památky. Z historika jsem se stal dělníkem. Na čas – teď jsem chtěl svůj život zpátky.

Skoro to vyšlo na výbornou – nebýt kyselého ksichtu Vokáčové.

„Není to tak, jak si myslíte,“ odpověděl jsem jí.

„To říká každý. A proto jste se taky na dva roky po tom napadení vytratil, aby se na všechno zapomnělo, co? S čístým svědomím byste nemusel. Nebo vám snad sám naběhl na pěst?“

Měla něco mezi padesáti a sto lety. Hubená, vyschlá, vrásčitá a tak upjatá, že by mohla dělat reklamu na klišé. Na sobě béžový kostýmek, který vyšel z módy snad už v tom samém roce, kdy se ocitl v prodeji.

„Kdybych tam nebyl, dopadlo by to mnohem hůř.“

„A jak, prosím vás?“

„Tu holku by nejspíš znásilnil.“

Teprve tehdy se Vokáčová zarazila. „Holku?“

Netušil jsem, co se o mně vypráví. Jak se legenda o prohnilem Záviši Brieftragerovi za ty roky změnila a co se o mně šušovalo na chodbách. Hned mi na mysli vytanuly známé příběhy dějin a bezmoc, že vlastně nikdy nebudeme vědět, co se doopravdy stalo – protože jestli stačilo pár let, aby se změnil i můj příběh, co udělá těch let tisíc?

„Ten kluk, co jsem mu jednu vrazil, chtěl znásilnit jistou studentku,“ řekl jsem. „Nenechal jsem ho. A doplatil na to. Stačí vám to takhle?“

„Aha.“

Bylo vidět, že o tom přemýšlí, ale kyselost z jejího ksichtu nezmizela. Holt kolegy si člověk nevybírá. Třeba to ještě spolu nějak zvládneme. Nemusím s ní žít, stačí dobře odvést práci.

„Nebojte, tady budu sekat latinu.“

Na to už neměla moc co říct.

„Tak pojďte, ukážu vám, kde budete bydlet. A všechno ostatní.“

„Díky moc.“

Jenom se zamračila.

Chtěl jsem být optimista. Jednou se na mě usměje. Vždyť jsme na stejné lodi – kdyby i ona měla na víc, neskončila by tady a se mnou, daleko od civilizace v archivu, který vlastně nikoho moc nezajímal.

Dostal jsem k dispozici vlastní pokoj ve společné ubytovně. Vešla se tam taktak postel, stůl a jedna křivá skříň ze světlé dřevotřísky. Ale mně to stačilo.

I police na zdi na knihy tu byla. Včetně pár knih. Paráda!

Kuchyňka i záchody byly společné. Kromě mě tu bydlel ještě správce. Dva větší pokoje zely prázdnou. Ty sloužily pro průvodce a brigádníky.

„Průvodci teď jezdí jen jednou za čas na víkend. Přes zimu je tu klid.“

V kuchyňce se povalovalo jen pár špinavých hrnků od kafe a ve dřezu namočené talíře. Jinak čisto, uklizeno a zima.

Nic z toho mi nevadilo. Měl jsem vlastní postel za dveřmi, od kterých jsem dostal klíč.

A jistotu minimálně několika měsíců. Ve srovnání s ubytovnami na stavbách, kde jsem strávil poslední roky, týden tady, týden tam, většinou se spolunocležníkem, pokud jsem neměl extrémní štěstí, bylo tohle opravdu královské ubytování.

Co taky jiného na královském hradě?

Vokáčová moje nadšení brala jako ironii a ještě víc zkysla.

Když jsem hodil batoh na postel, ukázal jsem na knihy na polici. „Ty jsou erární?“ zeptal jsem se.

„Ne. Ty tu nechal Bartošek.“

Znal jsem to jméno. Můj předchůdce.

„Zapomněl si je odnést?“

„Umřel.“

„To je mi líto,“ řekl jsem automaticky. Věděl jsem, že historici do důchodu neodchází, ale umírají uprostřed výzkumu. Na studium starých knih nepotřebujete fyzičku, to klidně můžete dělat bez rukou a bez nohou, dokud slouží hlava.

„Vyšetřování ještě není u konce. Budete na pokoji s duchem. Tak ty knížky asi radši ještě nevyhazujte, kdo ví.“

Měl jsem za krkem dost vlastních duchů, tak jsem se žádných dalších nebál. Ale vyšetřování? To nevypadalo jako přirozená smrt.

„Vyšetřování?“

Jen stroze přikývla.

„Řeknete mi o tom víc?“

Neřekla.

„Pojďte, ještě vám ukážu vaše pracoviště.“

Odvedla mě do hlavního paláce. V chodbě jsme odbočili z prohlídkového okruhu a dostali se do zázemí. Normálně tady nejspíš skladovali košťata a zbytečné harampádí. Teď bylo všechno nastrkané v polici u zdi a místnosti kraloval skener. Pořádná mašina, odhadem za pár set tisíc.

„Umíte s tím pracovat?“

Jednou jsem byl na stáži v národní knihovně. „Co ne-
umím, doučím se. S podobným strojem jsem už dělal.“

„Pak vám to ukážu. Teď to hlavní.“

Odvedla mě do knihovny. A tady moje srdce zaplesalo.

Několik místností s poctivými policemi z tmavého dřeva, na zemi červený koberec, starobylé židle i stoly. Celá místnost působila útulně a mile, že jsem chvíli jenom stál na místě a rozhlížel se a na tváři mi hrál malý úsměv.

Jedna kniha vedle druhé. Poctivé kožené vazby, nádherná zlatená písma. Pár tisíc vzácných tisků, pár tisíc sice starých, ale ne tak vzácných kousků. Byly tu staré letopisy, staré římské texty, encyklopedie, velké množství knih věnujících se přírodním vědám. A spousta dalších knížek, podle toho, jak který hradní pán někde něco našel a přidal ke své sbírce. Nějakých padesát tisíc svazků, dozvěděl jsem se při pohovoru.

Mezi knížkami mi bylo dobře.

„Co vám řekli?“

„Že budu katalogizovat.“

„Tak. Muzeum přechází na nový systém a ten samozřejmě není kompatibilní s tím starým. Někdo to zapomněl napsat do výběrového řízení.“

„To jako vážně?“

Věděl jsem, že státní instituce nejsou moc pružné, ale tohle znělo dost šíleně.

„Když necháte historiky a archiváře vymýšlet IT systém, co byste čekal? Takže když jsme na to přišli, znamenalo by to víc práce pár set tisíc navíc, které nikdo

nemá, a upozornit na to zavání pokutou. Takže nás čeká poctivá ruční práce.“

„A daňový poplatník zapláče.“

„Ten pláče nad drahými houskami. Digitalizace tisků z šestnáctého století ho nepálí vůbec.“

Spíš nad pivem než houskami, chtělo se mi říct, ale radši jsem mlčel. Kdo ví, co by si o mně Vokáčová pomyslela. Ale já na pivo opravdu dostal chuť.

„Takže to bude na vás. Máme nějaké starší papírové podklady a sjetiny, ale znamená to každý jeden kus přepsat. Na pár měsíců vás to zabaví. Ale když už se to bude dělat, tak ať to má smysl – kromě katalogizace budete mít na starosti i částečnou digitalizaci tam, kde to půjde, a podrobné věcné zpracování.“

Pak mi ještě hodinu vysvětlovala co a jak. Když si odmyslím všechny ty odborné řeči, měl jsem vlastně práci snů – budu si číst ve starých knihách, nemusím s nikým mluvit a netlačí mě termín. Protože co nedokončím já, dodělá pak za mě někdo další.

Jen mě trošku zaráželo, že na tuhle primitivní práci chtěli mě a ne nějakého nekvalifikovaného brigádníka.

Když se Vokáčová rozloučila a zamířila k bráně, vzal jsem telefon a našel v seznamu správné číslo.

„Kryštofe, jsi to ty?“

„No jasně, Závó, jak se vede?“

Kryštof byl můj kamarád ze studií. Jeden z mála, se kterými jsem zůstal v kontaktu, a jeden z těch, kteří se ke mně neotočili zády. A navíc zůstal pracovat v oboru a neutekl někam jinam, kde je sláva a peníze, takže mu zůstaly

kontakty mezi historiky. To díky němu jsem se mohl začít vracet zpátky do normálního života.

„Děkuju za to, že jsi mi dohodil tu fachu.“

„No jasný, domluvili jsme se, ne? Jak se ti tam líbí?“

„Vypadá to dobře. Ale chci vědět jednu věc.“

„Povídej.“

„Přijde mi to divný.“

„Co přesně?“

„Tuhle práci by zvládnul i nepříliš bystrý student v rámci bakalářské práce. Proč tu jsem já, za tabulkový plat? To se nemůže vyplatit.“

„Hele, je to jednoduchý. Student by to sice zvládl, ale nejspíš blbě, a Vokáčová je nemá moc ráda. A navíc na jaře končí.“

„Aha?“

„Chce si tě proklepnout, než odejde. Volný úvazek po Bartoškovi se hodil, takže tímhle muzeem zabije hned tři mouchy jednou ranou.“

Zarazil jsem se. „Počkej, jako že já bych šel pak místo ní?“

„No jasně. Přece bych ti nedohodil nějakou blbou trafikou.“

„A kurva.“

Nevěděl jsem, jestli na takovou práci budu mít koule. Zavánělo to velkou zodpovědností a do toho se mi moc nechtělo. „Tohle jsi mi neřekl.“

„Ale řekl, vždyť jsme o tom mluvili.“

Mluvili? Buď jsem byl mimo, nebo jsem začal ztrácet paměť. Ale po těch pár letech, kdy jsem víc pil, než jedl, a strážlivost hrozně moc bolela, se vlastně nebylo čemu

divit. Tak jsem to nechal být. Kdoví, co v knihovně kuli za pikle a jak ohýbali tabulkové platy, aby kontroly nic nenašly a oni mohli normálně pracovat.

„Tak se snaž, ať vykročíte správnou nohou,“ zahučel Kryštof.

„Tak to jsem v prdeli.“

„Hele, ona vlastně nemá ráda nikoho, jen knihy. Tak jí dokaž, že jsi dobrej, a máš to v suchu.“

„Udělám, co je v mých silách.“

„Budu ti držet palce.“

„Ještě jedna věc.“

„Jo?“

„Co ten Bartošek? Vokáčová mlžila, jako kdyby šlo o nějaký velký tajemství.“

„Hele, nevím, neznám, musím končit, čau!“

Snažil se z rozhovoru utéct, nebo opravdu musel jít?

Mnohem, mnohem později mi došlo, že jsem se měl na podrobnosti zeptat dřív, než jsem na tu práci kývl. A hlavně se vyptat na to, co se stalo Bartoškoví.

Ale sper to čert.

Bydlel jsem na Křivoklátě a měl jsem si číst ve starých knihách. Co by se mohlo posrat?

No – všechno. Ale na to mělo přijít až moje budoucí já.

Kdesi v lesích 1647

Rachot výstřelů, zvonění čepelí. Krev. Všude samá krev.

Chlap, kterému dělová rána vyrvala střeva, a teď je vlácel po bojišti, než konečně padl vyčerpáním k zemi.

Další měl místo levého oka krvavou díru.

Jeden byl bez nohy.

Další rozdrcený kopyty nepřátelské kavalérie.

Tamtomu vybuchla v dlani prachovnice. Držel si rozervanou ruku a sténal bolestí.

Chlapík v modrém kabátci byl prostě jenom posekaný. Taková obyčejná smrt.

A Jan? Stojí uprostřed zkázy, a když skloní pohled, má vlastní ruce od krve. Hruď rozervanou. Široké kalhoty nasáklé krví. Mezi žebry zaraženou dýku.

Rána přímo do srdce.

Ale jak to, že ještě dýchá? Jak to, že ještě žije?

Další výstřel.

Odhodí ho to o krok dozadu. A další.

Proti němu stojí řada nepřátel. Poznává jejich tváře. Vždyť s tolika z nich stával ve stejné řadě. Jenže se nechal přeplatit verbířem.

„Nechci proti vám bojovat,“ chce říct, ale místo pusy má jenom zkrvavenou díru. I tady ho zasáhli.

Tohle by neměl přežít.

Prásk! Prásk prásk prásk! Prásk prásk!

Pokaždé sebou trhne.

Pořád dýchá. To není možné.

Sevře svoje srdce a vyjme jej z hrudi. Ještě tluče, ale je celé zčernalé, prohnilé. S odporem ten kus páchnoucího masa odhodí.

Prásk!

Znovu se rozhlédne. Zrak má rozostřený bolestí. Ale když si uvědomí, že vedle něj stojí Smrt, dojde mu, že to je jen sen. Smrt totiž chodí neviděna a obyčejný voják jí nestojí za to, aby se producírovala po bojišti.

Už se jenom probudit!

Probudit!

Prásk! Prásk prásk!

Probudit!!!

Probudil se.

Zhluboka dýchal, čelo orosené potem. Zprudka se posadil.

Rány, které slyšel ve snu jako výstřely, byly jen údery seker.

Opodál hořel oheň, na rožni nabodnutý kus napůl spáleného masa. A všude okolo les.

Takový les už dlouho neviděl.

Vstoupili pod koruny stromů už včera odpoledne. A od té doby všude jenom stromy. Ve stínu tisíců a tisíců lesních velikánů se cítil dobře.

„Je to královská obora,“ prozradil klučina, který s nimi šel teprve od Rakovníka. Nechal se zlákat příslibem bohatství a slávy.

„Cože?“

„Všiml jsem si, jak od včerejška na všechny ty stromy zíráš. To jsi ještě nikdy neviděl les?“

„Ale viděl. Jen tenhle je... divoký? Připomíná mi lesy na pomezí, ale tam jsou hory a nikdo tam nechce žít. Tady jsme v srdci království...“

„Všude kolem stojí vysoká kamenná zeď. Císař Rudolf si dal záležet, aby mu nikdo nelovil jeho srnce. Nikdo se tu netoulá, kromě mistra lovčího a několika pytláků, kteří se rozhodli pro kus pečínky riskovat život.“

Kluk měl nějaké cizokrajné jméno, jeho otec totiž přišel odkudsi z Říše, ale Jan mu říkal Mlíčňák. Stejně nemělo smysl si ho pamatovat. Mladíčci jako on moc dlouho nepřežili.

„Je jich hodně?“

„Nevím, žádné další jsem nepotkal, ale v krčmě občas prodávali polívku s masem, co mohlo pocházet z krys, ale spíš si myslím, že šlo o císařovy zajíce.“

Jan sáhl po měchu s vínem a zhluboka se napil. Bylo kyselé a nejspíš zkvašené, ale nemohl si vybírat. Nic lepšího k dispozici nebylo. Markytán zůstal někde vzadu a navíc ho vykoupili už před týdnem.

V zemi vládla bída a vsi, kterými procházeli, už vyjedla císařská armáda. Jednotky určené ke špízování se vracely s prázdnýma rukama.

Nezbývalo než doufat ve vítězství.

Vítězství a návrat domů.

Jan se zvedl a u nejbližšího stromu vypustil přebytkovou vodu. Když byl v nejlepším, všiml si, že jen o kousek dál leží nějaký žoldněř. Ale neprobudil se. Nejspíš se už nikdy neprobudí...

Jan měl hlad. Řeči o zajících a pečínkách mu připomněly, že už dva dny pořádně nejedl.

„Kam vůbec jdeme?“ zavrčel.

„Kam asi?“

„Nevím, jelito pitomé. Nejsem místní. To jsi ty. Tak mluv.“

„Na Křivoklát.“

Královský hrad.

Tam určitě musí být spousta kořisti.

Když to přežije a nahrabe si, bude mít dost. Víc než dost.

„Jak je daleko?“ zeptal se, potěšený tím, že jejich cesta se konečně blíží k cíli.

„Tak den. Nejvíc.“

V mladíkově hlasu poznal strach. A odvodil si, z čeho pramení.

Až budou na místě, dojde k bitvě.

Mlíčňák ještě žádnou neprošel.

Jan už několika. Tolika, že je nedokázal spočítat.

Nebál se. Uměl bojovat a občas si dokázal válečnou vřavu i užít.

Když se vojska pohnula a obrovská síla stovek mužů začala hýbat dějinami, pocít, že je součástí něčeho neskutčně mocného, v něm probouzel stejně libé pocity, jako když lehával s nevěstkami. Krev prýstící z ran poražených nepřátel ho těšila jako semeno prýstící z jeho vzrušení.

Jenže když bylo po bitvě, přišly noční můry, se kterými si nevěděl rady.

Chtěl věřit, že až se vrátí domů, sny přejdou.

Na rozdíl od mnoha svých spolubojovníků se totiž ještě pořád měl kam a za kým vrátit.

A na rozdíl od mnoha svých spolubojovníků i s čím.